

de vare forsikrede eller ej, hvis man kommer ind paa en Affattelse som denne. Jeg vil derfor raade fra at gaa bort fra det Grundlag, at den, som arbejder for Løn, skal have den tvungne Forsikring. Det lader sig ogsaa fortræffelig motivere ved den Omstændighed, at den, som arbejder for Løn, arbejder for en anden under hans Tilsyn, Ledelse og Ordre. Det er derfor ganske naturligt, hvis han under saadanne Forhold kommer til Skade, at den paa-gældende Virksomhed da kommer til at bidrage noget til at bøde paa de økonomiske Følger af hans Ulykkestilfælde. Men noget lignende lader sig slet ikke anføre for dem, som arbejde for egen Regning. Jeg vil ogsaa ganske ærlig sige, at hvis det ærede Medlem vedblivende forlanger, at Statskassen skal forsikre, saaledes som han i Dag forlanger, at den skal forsikre Folk, som drive Virksomhed for egen Regning, vil ogsaa jeg og sikkert mange andre ogsaa forlange at blive forsikrede. Det vil være umuligt at motivere, at Statskassen skal forsikre visse næringsdrivende her i Landet, naar de komme til Skade, men ikke andre. Bliver den Fordring fastholdt, gaar jeg over til ogsaa at fordrø det samme for alle Landets Borgere. Derom har der ogsaa været Forslag fremme her, og derom udtalte det ærede Medlem sig, som om det var noget ganske umuligt. Jeg tror i øvrigt, at hvis man ved ganske nøje, hvad der menes med disse Husmænd, hvis man mener, det er 100,000 Personer, vil det ikke være urimeligt at sætte en Forhøjelse af 100,000, som det ærede Medlem omtalte. Men der er ganske vist over 200,000 Personer hørende til Husmandsklassen, selv om man trækker Børnene fra; en Del af Husmændene ere imidlertid allerede indbefattede i de 260,000. Der er kalkuleret deri 11,000 Husmænd med 300 Arbejdsdage om Aaret, det vil sige, at man tænker sig f. Eks. 33,000 Husmænd arbejdende $\frac{1}{3}$ om Aaret for andre og $\frac{2}{3}$ for sig selv. Knap regnet, vil det dog nok blive at regne 100,000 Kr. mere, hvis man tager Husmandsklassen med. Jeg kan dog ikke se, at der vilde være yndet noget synderligt, hvad enten man siger, at Husmanden skal betale efter sit Hartkorn — det er det, det ærede Medlem altid har

foreslaaet — eller man siger, at han skal betale omkring en Krone for den Forsikring, han frivillig tegner. Resultatet vil tilnærmelsesvis blive det samme. En saadan Mand faar heller ikke sin Forsikring gratis, naar han skal betale sin Forsikring i Forhold til sit Hartkorn. Ogsaa af den Grund var det bedre at lade den frivillige Forsikring staa og ikke indbefatte andre under den tvungne Forsikring end dem, som Regeringen og Arbejderkommissionen i sin Tid have ønsket skulde være indbefattede, og det er netop de Folk, der ere indbefattede under det Lovforslag, jeg har forelagt. Den Motivering for de selvstændige Landbrugeres tvungne Forsikring, som det ærede Medlem gav, gik ud paa, at det ikke vilde være muligt at banke det ind i danske Husmænd, at de, naar de pløjede paa deres egen Mark og for deres egen Regning, maatte sørge for deres egen Ulykkesforsikring, medens de derimod, naar de for Betaling pløjede for en anden Mand, vare forsikrede under dette Arbejde for hans Regning. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om denne Motivering, men jeg maa tilstaa, at denne Udtalelse gjorde mig lidt ondt, thi det forekommer mig, at den ikke tydede paa synderlig Tiltro til, hvad det var muligt at banke ind i danske Bønders Bevidsthed. Jeg har for min Del en højere Mening om vor Landbefolknings Begavelse. Ikke blot tror jeg, det er den mest intelligente, der overhovedet findes, men jeg ved ogsaa, hvor overordentlig vel den har forstaaet paa mange Forsikringsomraader at indrette sig, at skrive Vedtægter og holde Generalforsamlinger uden den Strid og Splid, som det ærede Medlem talte om, og hvorledes i det hele taget Associationen og Forstaaelsen af Forsikringsvæsenet forlængst er indgroet i den danske Bondes Bevidsthed. Uagtet jeg næppe har haft saa megen Lejlighed til at omgaa Landbefolkningen som det ærede Medlem, saa tillader jeg mig dog at tro, at det ærede Medlem undervurderer dens Fattæevne. Det skulde i alt Fald gøre mig ondt, om det ærede Medlem havde Ret i den Henseende. Jeg tror, at de Folk nok ville faa ind i Hovedet, at naar de arbejde for egen Regning, saa maa de forsikre sig